

Arrest

**nr. 337 706 van 15 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat S. DELHEZ.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 5 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger. U bent geboren op 24.11.1997 en getogen in het dorp Kharoti in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent Pashtun van origine en u bent een soennitisch moslim. U liep geen school in Afghanistan maar leerde basis spelling in de madrassa. In 2019, op 22-23jarige leeftijd, begon u met uw werk als ALP. Dit werk deed u gedurende 16-17 maanden en u stopte één dag na de machtsovername dd 15.08.2021. U ontving een 1ste talibanbrief 3-4-5-6 maanden voor de machtsovername en kreeg 20 dagen hierna een 2de talibanbrief. Toen u de 1ste bedreiging per brief ontving had u haast en deed u deze brief niet open. U was zodus niet op de hoogte van de inhoud ervan en zette uw

ALP werk voort. Toen u op verlof ging thuis en op de hoogte werd gesteld door uw moeder van een 2de brief, besloot u beide brieven te tonen aan uw commandant. De commandant ging dit meedelen aan het district huis maar kreeg de boodschap dat er niets aan kon gedaan worden. Na het krijgen van de 2de bedreiging zette u uw werk nog 2 maanden voort. Toen de machtsovername gebeurde besloot u 3-4 dagen later het land te verlaten.

Uw vader regelde en financierde uw vertrek. U reisde via Iran waar u op de hoogte werd gesteld over twee bezoeken van de taliban aan uw ouderlijke huis. De taliban kwam naar u vragen. Na deze twee bezoeken besloten uw ouders uit vrees voor uw broers te verhuizen naar een ander dorp namelijk Haidar Hona. U reisde vervolgens via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en dan België, waar u op 28.11.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën voor van volgende documenten: kopie van taskara, kopie van ALP badge, 2 getuigschriften van uw ALP training, foto's van uw werk als ALP, loonbrieven en 2 talibanbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst was u tegenstrijdig over zaken die aan de kern van uw relaas, namelijk uw profiel als ALP, raken. Zo verklaarde u dat u twee opleidingen als ALP kreeg : uw basisopleiding duurde 2 maanden en aanvullend was er nog een opleiding die één maand duurde maar die plaatsvond om kennis te maken met de regio in Qarghayi (CGVS,p.19-20). Dit strookt echter niet de informatie waarover CGVS beschikt. Een basiscursus voor een ALP'er zou namelijk in een trainingscentrum 4 weken duren (info toegevoegd aan blauwe map) en geen 2 maanden zoals u verklaarde.

Daarnaast zijn er uw tegenstrijdige verklaringen over de rekrutering en werkzaamheden van de ALP. U verklaarde dat de ALP ook in 2021 nog nieuwe rekruten aanvaardde (CGVS,p.12-13) en dat u werkte tot één dag na de machtsovername als ALP en uw wapens toen indiende (CGVS,p.12). U verklaarde overigens dat de ALP bijna in alle provincies nog actief waren tot aan de machtsovername en tijdens de machtsovername in handen van taliban vielen (CGVS,p.12). Uit de informatie waarover CGVS beschikt (info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dit echter niet het geval te zijn. Zo blijkt dat financiële middelen voor de werking van de ALP in 2020 reeds uitgeput waren en de ALP in 2021 in bijna alle provincies reeds ontmanteld was. Zo luidt het artikel uit Afghanistan Analysts Network (info toegevoegd aan blauwe map) : *The one region where the transition was delayed was the south; Kandahar, Uruzgan and Helmand were put on "temporary hold," reported SIGAR, "until at latest February 2021," although that may have slipped...The most famous local defence force in Afghanistan in recent times is almost at an end, with just a few units of ALP lingering on into 2021. The ALP is now, pretty well, no more. Yet, the fact that most of its men have been transferred into the nation's armed forces, some of them with their commanders, means that something of the ALP's legacy lives on within the ANP and ANA-TF(Clark, 2021).* Dat u hier als ALP'er totaal niet van op de hoogte was, lijkt allerminst aannemelijk en spreekt niet in uw voordeel.

Vervolgens legde u vage en weinig logische verklaringen af met betrekking tot uw basisopleiding. Ten eerste verklaarde u in de opleiding te hebben geleerd over 3 onderwerpen: wapens, plaats kennis en overheidsstructuur (CGVS,p.19). Ook leerde u hoe zich te beschermen en hoe de vijand zou kunnen schieten. Gevraagd welke vakken u lessen over kreeg, komt u niet verder dan te verklaren dat er informatie werd gegeven over de overheid of over wapens en dat moest omgezet worden in de praktijk. Wanneer u verder gevraagd werd of er ook onderwerpen waren die enkel theoretisch werden gegeven, komt u niet

verder dat te verklaren dat enkel die 3 onderwerpen iedere dag werden herhaald (CGVS,p.20).In het licht van uw 2 maanden durende opleiding kan verwacht worden dat u meer kan verklaren dan louter dit, zo blijkt ook over de COI (info toegevoegd aan blauwe map). Gevraagd wat u leerde over omgaansgedrag met de bevolking verklaarde u dat u leerde zich goed te gedragen, met respect te praten en ook netjes te kloppen. Verder bevraagd wat u leerde over drugbestrijding, blijft u aan de oppervlakte door te verklaren dat u personen met drugs gewoon oppakte en naar het district huis bracht voor verder afhandeling. Nogmaals gepolst wat u concreet leerde over plaats kennis, komt u opnieuw niet verder dan te beschrijven dat dit een tactiek was om de vijand te benaderen tijdens een gevecht (CGVS,p.20). Uit de informatie waarover CGVS beschikt (info toegevoegd aan blauwe map) dient opgemerkt dat er veel meer vakken aan bod kwamen tijdens de opleiding zoals de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast worden kandidaten ook opgeleid in medische oefeningen, controleposten en andere relevante trainingen. Van een persoon die een maandenlange opleiding als ALP'er volgde, kan verwacht worden meer concrete informatie over de inhoud van de opleiding te geven.

Voorts verklaarde u dat u nooit in het bezit was geweest van een contract en dat er geen contracten waren bij jullie (CGVS,p.18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er bij ALP wel degelijk gebruik werd gemaakt van jaarlijkse contracten mits de mogelijkheid tot een verlenging. Dat u klaarblijkelijk nooit over een contact beschikte en dit bovendien ook veralgemeende, terwijl dit gebruikelijk was bij de ALP is zeer opmerkelijk.

Verder zijn er uw vage verklaringen omtrent uw takenpakket als ALP. Gevraagd naar wat uw taak als ALP'er was, komt u niet verder dan te verklaren dat u iedere dag 2u zat in de wachttorens om verdachte personen te spotten en tegen te houden. Zo kreeg u ook in de morgen een opdracht van het district huis en dan moest u bijvoorbeeld bezoek beveiligen (CGVS,p.16). Gezien u 16-17 maanden als ALP hebt gewerkt, kan verwacht worden dat u meer inzicht kan bieden in uw dagelijkse takenpakket. Over uw rol als ALP tijdens operaties legde u ook weinig doorleefde verklaringen af. U verklaarde wel actief te hebben deelgenomen aan een gevecht maar eenmaal gevraagd naar uw rol tijdens dat gevecht verklaarde u " dan begonnen de vijanden van de bergen te schieten en wij moesten dan terug schieten" (CGVS,p.16). Gevraagd naar een incident waarbij u nog moest schieten, blijft u oppervlakkig door te verklaren dat er een incident was waarbij u de ganse nacht moest schieten maar verder niets. Verder gevraagd of u naast terugschieten naar de taliban nog iets deed, verklaarde u evenmin dat u nooit iets anders deed dan dat (CGVS,p.22). Met deze opmerkelijk beperkte en weinig doorleefde verklaringen storten ook uw beweringen dat u zelf ALP'er zou zijn, definitief ineen.

Dat u niet aannemelijk kon maken dat u daadwerkelijk lid was van ALP, wat de reden vormde van de daarop volgende bedreigingen, zet uw gehele asielrelaas op de helling. Bevestigend voor uw gebrek aan geloofwaardigheid zijn de weinig aannemelijke verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten waar u slachtoffer van zou zijn geweest. Over de bedreigingen maakte u volatiele en onaannemelijke verklaringen.

Vooreerst doet het de wenkbrauwen fronsen dat u de moeite niet deed om uw eerste talibanbrief te openen nadat u hem nota bene thuis kreeg en zelfs thuis was (CGVS,p.24-25). Gevraagd waarom u deze brief niet opende, antwoordde u simpelweg dat u haast had en moest vertrekken naar uw werk. U verklaarde dat u ook niet wist dat dit een brief van de taliban betrof. Opgemerkt dat u verklaarde dat u pas nadat u de 2de talibanbrief kreeg, wist dat dit een talibanbedreiging betrof is onaannemelijk gezien u verklaarde dat beide talibanbrieven er hetzelfde uitzagen en u wel de stempel herkende op de 2de brief en de zinnen zag (CGVS,p.24). Er kan zodus verwacht worden dat u na het ontvangen van de 1ste brief concreet kon uitmaken dat het ook van de taliban kwam. Dat u zelfs de tijd niet nam om de 1ste talibanbrief en tevens dergelijk belangrijk document te openen of te doen voorlezen, doet vragen rijzen bij de bedreiging die u zou hebben ontvangen en plaatst uw relaas opnieuw in een onaannemelijk daglicht.

Vervolgens maakte u geen enkele melding over de 2 bezoeken van de taliban aan uw ouderlijke huis tijdens uw interview bij DVZ. U verklaarde dat de taliban naar u kwam vragen nadat u reeds vertrok uit Afghanistan. U was ten tijde in Iran toen uw ouders u op de hoogte stelden van beide bezoeken. Hoewel het slechts een kort onderhoud betrof kan toch verwacht worden dat u minstens enige indicatie had gegeven van dergelijke bedreigingen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De kopie van uw werkbadge en getuigschriften van de ALP-training veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen gezien het kopiëren betreffen en deze makkelijk te vervalsen zijn, los van de mogelijkheid om dergelijke zaken tegen betaling te verkrijgen zoals uit onderstaande blijkt. Opmerkelijk is ook dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten waarvoor A+ stond (CGVS,p. 5) maar dit wel ter sprake bracht als opmerking op de persoonlijke notities. Toen gaf u te kennen dat dit uw bloedgroep betrof, dat u niet op de

hoogte zou geweest zijn van uw bloedgroep ten tijde van het persoonlijke onderhoud is weinig ernstig. U legde ook de kopieën van uw talibanbrieven voor. Dergelijke dreigbrieven van deze aard kunnen door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. De dreigbrieven werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS. Algemeen blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De foto's die u neerlegt als ALP hebben ook slechts een relatieve bewijswaarde, aangezien niet objectief kan vastgesteld worden wat er exact gebeurd en aangezien trucage met beeldmateriaal niet kan uitgesloten worden. Uw loonbrieven vormen een aanwijzing dat u inderdaad werkzaam bent, maar dat staat momenteel niet ter discussie.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 26 juli 2024, dient volledigheidshalve opgemerkt dat deze evenmin een ander licht kan werpen op de beoordeling van uw verzoek. Dat u te kennen gaf dat u bepaalde vragen niet begreep en zodus andere antwoorden gaf is niet redelijk. Er werd u op het einde van het interview gevraagd of u alle vragen en tolk goed begrepen had en u bevestigde dit (CGVS,p.28). Bij enkele van uw opmerkingen gaf u een concrete uitleg en bij enkele van uw overige opmerkingen gaf u geen concrete uitleg of verduidelijking. De opmerkingen die u weliswaar maakte, blijken geenszins een inhoudelijke wijziging te zijn ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoeging te omvatten die een impact heeft op bovenstaande vaststellingen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023_12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm\(europa.eu\)](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden

(-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (EUAA COI Query Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke

Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.”*

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

De bestreden beslissing is duidelijk, uitgebreid en afdoende voorzien van juridische en feitelijke overwegingen, zowel in het licht van artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan bezwaarlijk het tegendeel voorhouden. Hij zet ook niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Een schending van deze bepalingen blijkt bijgevolg niet.

Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn werk voor de Afghaanse lokale politie (ALP). In 2019 begon verzoeker te werken bij de ALP als soldaat. Hij stond in voor beveiliging en bewaking en nam deel aan gevechten. Hij werkte er ongeveer zestien of zeventien maanden en stopte één dag na de machtsovername door de taliban, die plaatsvond op 15 augustus 2021.

Verzoeker verklaart dat hij een eerste dreigbrief van de taliban ontving drie, vier, vijf of zes maanden voor de machtsovername. Initieel opende verzoeker deze brief niet omdat hij haast had om terug te keren naar zijn werk. Hij zou niet hebben geweten dat het om een brief van de taliban ging. Verzoeker zette zijn werk bij de ALP verder. Twintig dagen later kreeg hij een tweede brief van de taliban. Uiteindelijk toonde hij beide brieven aan zijn commandant. Na de brieven te hebben gelezen informeerde deze laatste hem dat ze van de taliban waren, die dreigden hem te vermoorden. De commandant informeerde het districtshuis hierover maar kreeg de boodschap dat er niets kon worden gedaan. Verzoeker zette vervolgens zijn werk bij de ALP nog twee maanden verder. Drie of vier dagen na de machtsovername besloot hij Afghanistan te ontvluchten. Na zijn vertrek kwamen de taliban nog tweemaal langs zijn ouderlijke woning, op zoek naar hem. Uit vrees voor zijn broers verhuisden verzoekers ouders vervolgens naar een ander dorp, Haidar Hona.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt omdat de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG), tot dezelfde vaststelling. Verzoeker maakt aposteriori vergoelijkningen en heeft algemeen genomen een andersluidend oordeel over zijn eigen situatie. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 12 december 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 16 juli 2025, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad bekijkt de kritiek die verzoeker tegen deze motieven uit.

A. Verzoeker kon niet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk lid was van de ALP.

1. Verzoekers verklaring dat hij gedurende twee maanden een basisopleiding genoot en aanvullend nog een opleiding van één maand kreeg om kennis te maken met de regio in Qarghayi strookt niet met de informatie waarover het CG beschikt. Een basiscursus voor een ALP'er zou namelijk in een trainingscentrum vier weken duren en geen twee maanden, zoals verzoeker verklaarde.

2. Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de rekrutering en de werkzaamheden van de ALP. Hij verklaarde dat de ALP ook in 2021 nog nieuwe rekruten aanvaardde en dat hij werkte tot één dag na de machtsovername als ALP'er en zijn wapens toen indiende. Verzoeker verklaarde overigens dat de ALP in bijna alle provincies nog actief was tot aan de machtsovername en tijdens de machtsovername in handen van de taliban viel. Uit de informatie waarover CG beschikt blijkt dit echter niet het geval te zijn. Zo blijkt dat de financiële middelen voor de werking van de ALP in 2020 reeds waren uitgeput en de ALP in 2021 in bijna alle provincies reeds was ontmanteld. Zo luidt het artikel uit Afghanistan Analysts Network: *"The one region where the transition was delayed was the south; Kandahar, Uruzgan and Helmand were put on "temporary hold," reported SIGAR, "until at latest February 2021," although that may have slipped...The most famous local defence force in Afghanistan in recent times is almost at an end, with just a few units of ALP lingering on into 2021. The ALP is now, pretty well, no more. Yet, the fact that most of its men have been transferred into the nation's armed forces, some of them with their commanders, means that something of the ALP's legacy lives on within the ANP and ANA-TF(Clark, 2021)."*

3. Verzoeker legde vage en weinig logische verklaringen af met betrekking tot zijn basisopleiding. Verzoeker verklaarde tijdens zijn opleiding over drie onderwerpen te hebben geleerd: wapens, plaats- kennis en overheidsstructuur. Ook leerde hij hoe zich te beschermen en hoe de vijand zou kunnen schieten. Gevraagd over welke vakken hij lessen kreeg, komt hij niet verder dan te verklaren dat er informatie werd gegeven over de overheid of over wapens en dat dit moest worden omgezet in de praktijk. Wanneer hem verder werd gevraagd of er ook onderwerpen waren die enkel theoretisch werden gegeven, komt hij niet verder dan te verklaren dat enkel voormelde drie onderwerpen iedere dag werden herhaald. Gevraagd wat hij leerde over de omgang met de bevolking, verklaarde verzoeker dat hij leerde zich goed te gedragen, met respect te praten en ook netjes te kloppen. Verder bevraagd wat hij leerde over drugbestrijding, blijft hij aan de oppervlakte door te verklaren dat hij personen met drugs gewoon oppakte en naar het districtshuis bracht voor verder afhandeling. Nogmaals gepolst wat hij concreet leerde over plaatskennis, komt verzoeker opnieuw niet verder dan te beschrijven dat dit een tactiek was om de vijand te benaderen tijdens een gevecht. Op basis van de informatie waarover het CG beschikt, dient te worden opgemerkt dat er veel meer vakken aan bod kwamen tijdens de opleiding zoals de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast werden kandidaten ook opgeleid in medische oefeningen, controleposten en andere relevante trainingen. Van een persoon die een maandenlange opleiding als ALP'er volgde, kan worden verwacht dat hij meer concrete informatie over de inhoud van de opleiding kan geven.

4. Verzoeker verklaarde dat hij nooit in het bezit was van een contract en dat er geen contracten waren bij de ALP. Uit de informatie waarover het CG beschikt, blijkt dat er bij ALP wel degelijk gebruik werd gemaakt van jaarlijkse contracten mits de mogelijkheid tot een verlenging.

5. Verder legt verzoeker vage verklaringen af over zijn takenpakket bij de ALP.

- Gevraagd naar wat zijn taak als ALP'er was, komt hij niet verder dan te verklaren dat hij iedere dag twee uur in de wachttorens zat om verdachte personen te spotten en tegen te houden. Ook kreeg hij 's ochtends een opdracht van het districtshuis en dan moest hij bijvoorbeeld bezoek beveiligen.

- Over zijn rol als ALP'er tijdens operaties legde verzoeker ook weinig doorleefde verklaringen af. Hij verklaarde wel actief te hebben deelgenomen aan een gevecht maar eenmaal gevraagd naar zijn rol tijdens dat gevecht verklaarde hij: *"dan begonnen de vijanden van de bergen te schieten en wij moesten dan terug schieten"*. Gevraagd naar een incident waarbij hij nog moest schieten, blijft verzoeker oppervlakkig door te verklaren dat er een incident was waarbij hij de hele nacht moest schieten maar verder niets. Verder gevraagd of hij naast terugschieten naar de taliban nog iets deed, verklaarde hij evenmin dat hij ooit iets anders deed dan dat.

B. Dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk lid was van ALP, wat de reden vormt van de daarop volgende bedreigingen, zet zijn gehele asielrelaas op de helling. Bevestigend voor zijn gebrek aan geloofwaardigheid zijn de weinig aannemelijke verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest. Over voormelde bedreigingen legde verzoeker volatiele en onaannemelijke verklaringen af.

1. Verzoeker deed niet de moeite om de eerste brief van de taliban te openen nadat hij hem thuis kreeg en zelfs thuis was. Gevraagd waarom hij deze brief niet opende, antwoordde verzoeker simpelweg dat hij haast had en moest vertrekken naar zijn werk. Hij verklaarde dat hij ook niet wist dat dit een brief van de taliban

was. Dat verzoeker verklaarde dat hij pas nadat hij de tweede brief van de taliban kreeg, wist dat het ging om een bedreiging van de taliban is onaannemelijk aangezien hij verklaarde dat beide brieven er hetzelfde uitzagen en hij wel de stempel herkende op de tweede brief en de zinnen zag. Er kan dus worden verwacht dat verzoeker na het ontvangen van de eerste brief concreet kon uitmaken dat deze ook van de taliban kwam. Dat hij zelfs de tijd niet nam om de eerste brief van de taliban te openen of te doen voorlezen, doet vragen rijzen bij de bedreiging die hij zou hebben ontvangen en plaatst zijn relaas opnieuw in een onaannemelijk daglicht.

2. Verzoeker maakte geen enkele melding van de twee bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis tijdens zijn interview bij de DVZ. Hij verklaarde dat de taliban naar hem kwam vragen nadat hij reeds was vertrokken uit Afghanistan. Hij was in Iran toen zijn ouders hem op de hoogte stelden van beide bezoeken. Hoewel het slechts een kort onderhoud betrof, kan toch worden verwacht dat verzoeker minstens enige indicatie had gegeven van dergelijke bedreigingen.

C. Documenten

Het CG oordeelt:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De kopie van uw werkbadge en getuigschriften van de ALP-training veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen gezien het kopiëren betreffen en deze makkelijk te vervalsen zijn, los van de mogelijkheid om dergelijke zaken tegen betaling te verkrijgen zoals uit onderstaande blijkt. Opmerkelijk is ook dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten waarvoor A+ stond (CGVS,p. 5) maar dit wel ter sprake bracht als opmerking op de persoonlijke notities. Toen gaf u te kennen dat dit uw bloedgroep betrof, dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van uw bloedgroep ten tijde van het persoonlijke onderhoud is weinig ernstig. U legde ook de kopieën van uw talibanbrieven voor. Dergelijke dreigbrieven van deze aard kunnen door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. De dreigbrieven werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS. Algemeen blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De foto’s die u neerlegt als ALP hebben ook slechts een relatieve bewijswaarde, aangezien niet objectief kan vastgesteld worden wat er exact gebeurd en aangezien trucage met beeldmateriaal niet kan uitgesloten worden. Uw loonbrieven vormen een aanwijzing dat u inderdaad werkzaam bent, maar dat staat momenteel niet ter discussie.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 26 juli 2024, dient volledigheidshalve opgemerkt dat deze evenmin een ander licht kan werpen op de beoordeling van uw verzoek. Dat u te kennen gaf dat u bepaalde vragen niet begreep en zodus andere antwoorden gaf is niet redelijk. Er werd u op het einde van het interview gevraagd of u alle vragen en tolk goed begrepen had en u bevestigde dit (CGVS,p.28). Bij enkele van uw opmerkingen gaf u een concrete uitleg en bij enkele van uw overige opmerkingen gaf u geen concrete uitleg of verduidelijking. De opmerkingen die u weliswaar maakte, blijken geenszins een inhoudelijke wijziging te zijn ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoeging te omvatten die een impact heeft op bovenstaande vaststellingen.”

Onder het kopje “Eerste tak: zijn hoedanigheid van lid van ALP” tracht verzoeker een uitleg te verschaffen voor vaststelling A.1 van het CG dat zijn verklaring over de duur van zijn opleiding bij de ALP niet overeenstemt met de beschikbare landeninformatie. Hij voert aan dat hij “in werkelijkheid” tijdens het gehoor bij het CG “uitdrukkelijk heeft toegelicht” dat analfabeten, zoals hijzelf, eerst twee maanden lang een algemene opleiding moesten volgen wat “overeenkwam” met 2 maanden theorie en vervolgens een maand militaire opleiding, wat “overeenkwam” met 1 maand praktijkopleiding. Echter strookt deze a posteriori uitleg niet met verzoekers daadwerkelijk afgelegde verklaringen bij het CG. Zo leest de Raad in het gehoorverslag dat, nadat verzoeker aangaf eerst een opleiding van twee maanden te hebben gevolgd, hem uitdrukkelijk de vraag werd gesteld “[i]s die opleiding hetzelfde voor geschoolden of niet geschoolden?” waarop hij antwoordde: “Ja dat was hetzelfde” (gehoorverslag CG, p. 19). Ook verzoekers uitleg dat hij tijdens de eerste twee maanden theorie kreeg en in de erop volgende maand praktijk strookt niet met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CG. Samengevat volgt uit het gehoorverslag van het CG dat hij verklaarde tijdens de eerste training theorie te hebben gevolgd die daarna werd omgezet in praktijk en dat de tweede

training ging over “*kennis making regio*” en over hoe zich te gedragen ten aanzien van de bevolking (gehoorverslag CG, p. 19-20).

Verzoeker brengt niets in tegen vaststelling A.2., waardoor deze overeind blijft.

Door er vervolgens van overtuigd te zijn dat hij “*alle vragen [...] beantwoordde*” over zijn basisopleiding en takenpakket en simpelweg te stellen dat hij heeft uitgelegd welke vakken hij kreeg, hoe een typische dag eruit zag en dat hij een voorbeeld van een incident gaf “*enz.*”, weerlegt verzoeker niet de uitgebreide vaststellingen A. 3. en A.5. van het CG waaruit volgt dat hij niet verder komt dan zeer oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen in dit verband, die niet stroken met algemene informatie waaruit blijkt dat er tijdens een ALP-opleiding meer vakken aan bod kwamen dan wat verzoeker vermeldt.

Voor wat betreft vaststelling A.4. betoogt verzoeker dat hij “*bij zijn aankomst voor een jaar [werd] ingeschreven*” en dat het document dat hij ondertekende in de lokalen van de ALP is achtergebleven. Om deze reden, stelt hij, heeft hij geen kopie van het document ontvangen. De Raad stelt vast dat dit niet meer is dan een blote a posteriori bewering van verzoeker die niet valt te verzoenen met wat in het gehoorverslag kan worden gelezen, namelijk dat hij verklaart: “*We hadden geen contracten, er waren geen contracten bij ons*” (gehoorverslag CG, p. 18). Ook met het nietszeggend betoog dat hierop volgt dat “*de duur van de overeenkomst van een jaar hem [...] niet belette om zijn dienstverband voor het einde van het jaar te beëindigen, of, integendeel, het na afloop ervan te verlengen*” kan hij de hierboven weergegeven vaststelling van het CG onder A.4. die steun vindt in het administratief dossier niet ongedaan maken.

Voor wat betreft motief C, wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen dienden te worden geanalyseerd in samenhang met “*de talrijke ingediende documenten*”. Hij lijst deze documenten op en benadrukt dat hij “*duidelijk bewijs*” heeft voorgelegd van zijn werkzaamheden voor de ALP en dat deze tevens betrekking hebben op “*zijn angsten*”. Hij besluit dat het CG de plicht had deze in aanmerking te nemen en aan zijn relaas te linken. Verzoeker stelt dat het niet volstaat voor het CG om zijn “*automatische argument*” te hernemen “*dat de Afghaanse documenten vervalst zijn*”. Hij wijst erop dat niet blijkt dat deze conclusie is gesteund op “*enig objectief bewijs*”.

Voor wat betreft zijn documenten gerelateerd aan zijn tewerkstelling bij de ALP, heeft verzoeker alleen maar kopieën overgemaakt (kopie van zijn ALP-werkbadge, kopieën van getuigschriften van de ALP-training, kopieën van dreigbrieven van de taliban en kopieën van foto's). Van zijn loonbrieven bij een Belgische werkgever heeft hij de originelen getoond. Deze documenten hebben echter geen uitstaans met zijn vluchtrelaas. Als er enkel kopieën worden neergelegd, kan niet worden nagegaan of ze overeenstemmen met een origineel of het resultaat zijn van knip- en plakwerk. Ze hebben dus weinig bewijswaarde. Voorts stelt het CG vast dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan, waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt zodat hieraan slechts een bijzondere relatieve of geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Gezien het CG zich hiervoor baseert op objectieve landeninformatie, met name de “*COI Focus, Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021*” waarnaar het verwijst via een hyperlink in de bestreden beslissing, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat voormelde conclusie van het CG niet is gesteund op “*enig objectief bewijs*”. Verzoeker brengt niets concreets bij waaruit blijkt dat voormelde landeninformatie, waarop de vaststellingen van het CG zijn gesteund, niet langer actueel of correct is. De beperkte bewijswaarde van de door verzoeker overgemaakte werkgerelateerde stukken kan de balans waarin de motieven van het CG liggen die verzoeker niet weerlegt (zie supra en infra) niet in zijn voordeel doen overhellen en alsnog zijn tewerkstelling voor de ALP en de bedreigingen door de taliban hierdoor aannemelijk maken. Bovendien wist verzoeker voor wat betreft de overgelegde kopie van zijn ALP-badge niet waarvoor de vermelding “*A+*” staat. Hij komt blijkens het gehoorverslag niet verder dan te vermelden dat het voor Afghanistan staat (CG, gehoorverslag, p.5). Verzoeker weerlegt de vaststellingen van het CG niet dat “*Opmerkelijk is ook dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten waarvoor A+ stond (CGVS, p. 5) maar dit wel ter sprake bracht als opmerking op de persoonlijke notities. Toen gaf u te kennen dat dit uw bloedgroep betrof, dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van uw bloedgroep ten tijde van het persoonlijke onderhoud is weinig ernstig.*” De Raad merkt ten overvloede nog op dat naast de barcode, waarvan verzoeker verklaarde “*Dat kan iets zijn met het scannen of zo*” (CG, gehoorverslag, p.5), cijfers voorkomen in het serienummer dat prijkt op de achterkant van verzoekers ALP-badge. Ze hebben een verschillende grootte, wat nog meer doet vermoeden dat dit het resultaat is van knip- en plakwerk. Voor wat betreft de kopieën van de getuigschriften van zijn opleiding bij de ALP, kan verzoeker de enige afkorting die erop voorkomt in Westers schrift (P.T.P.) niet verklaren, net zo min als de Amerikaanse vlag die erop staat (CG, gehoorverslag, p.6). Voor wat betreft de drie door verzoeker overgemaakte kopieën van foto's waarop enkel een persoon te zien valt die verzoeker moet voorstellen in drie verschillende uniformen merkt de Raad op dat op 1 foto een man met een pet en zonnebril figureert van wie niet kan nagegaan worden of het verzoeker betreft. Een tweede foto is een wazige foto die leidt tot dezelfde conclusie. Er rest dus slechts 1 kopie van een foto. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CG verklaarde, “*[W]ij hadden geen uniform en hadden daar lokale burgerkledij voor*”. Op de vraag “*[u] legt foto's voor waar u 3x iets anders*

droeg?” antwoordde hij *“Ja want ze hebben geen officiële uniform gegeven en ik heb vss uniformen van vrienden gevraagd die bij de andere instanties waren aangesloten”* (gehoorverslag CG, p. 21). De Raad ziet niet in hoe foto's waarop verzoeker met uniformen van *“vrienden”* poseert, kunnen aantonen dat hij voor de ALP werkte. Verzoeker antwoordde trouwens op een vraag van het CG, *“U had dit aan voor de stijl en looks, niks anders?”*, bovendien *“Ja klopt”* antwoordt (CG, gehoorverslag, p. 21). In de bestreden beslissing kan alleszins ook worden gelezen dat foto's slechts een relatieve bewijswaarde hebben omdat niet objectief kan worden vastgesteld wat er exact is gebeurd en trucage met beeldmateriaal niet kan worden uitgesloten. De Raad kan zich hierbij aansluiten en verzoeker brengt hiertegen niets in.

Bij het verzoekschrift worden als stuk 2 gevoegd, *“foto's van de verzoeker in militaire kledij bij zijn werk bij ALP”*. Het betreft opnieuw 2 kopieën van foto's van een persoon die poseert in een uniform staand aan een boom. Het volstaat te verwijzen naar wat hierboven over gelijkaardige foto's uiteengezet werd. Een en ander klemt des te meer gezien het andere foto's betreft dan deze die werden neergelegd bij het CG en de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat ze aldaar al werden neergelegd.

Door in het verzoekschrift voorts op te werpen dat het CG geen inconsistenties heeft vastgesteld tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten zoals bv. de data van de dreigbrieven en van de opleidingen, ziet de Raad niet in hoe verzoekers tewerkstelling bij de ALP hierdoor alsnog geloofwaardig wordt. Het is niet omdat dergelijke inconsistenties niet worden vastgesteld, dat dit de bewijswaarde van de neergelegde werkgerelateerde documenten doet stijgen.

Onder het kopje *“Tweede tak: de bedreigingen door de taliban”* herhaalt verzoeker voor wat betreft vaststelling B.1. dat toen hij de eerste dreigbrief van de taliban ontving, hij niet begreep waar dit over ging. Hij hamert op het feit dat hij analfabeet is, reden waarom hij niet in staat zou zijn geweest om het belang van de eerste brief in te schatten en de tekens die erin stonden te begrijpen. Echter houdt het CG rekening met zijn analfabetisme door op te merken dat gezien verzoeker verklaarde dat beide brieven van de taliban er hetzelfde uitzagen en hij wel de stempel herkende op de tweede brief en de zinnen zag, het niet aannemelijk is dat hij niet wist dat de eerste brief ook van de taliban was. Dit wordt ondersteund door het gehoorverslag van het CG waarin kan worden gelezen: *“Bij de 1ste brief was ik thuis [...] mijn moeder gaf die brief aan mij. [...] Ik wist niet wat er in die brief stond en ik keerde terug naar de job. Als het de volgende keer is dat ik op verlof kom dan gaf mijn moeder mij de 2de brief. Ze zei me dat ik dezelfde brief voor een 2de keer kreeg. Ik zag dan die stempel en die zinnen en nam de brief mee naar de commandant.[...]”* (gehoorverslag CG, p. 24). Verzoeker kan zich bijgevolg niet verschuilen achter zijn analfabetisme dat de manier beïnvloedt waarop hij dingen waarneemt. De Raad merkt bovendien op dat blijkens het gehoorverslag verzoekers moeder alleszins op de hoogte was van de inhoud van de eerste brief van de taliban aangezien ze bij de tweede brief van de taliban verklaarde dat verzoeker *“dezelfde brief voor een 2de keer kreeg”* (cf. supra). Bijgevolg was ze op de hoogte van de inhoud van de eerste brief en het is niet aannemelijk dat ze verzoeker bij de eerste brief niet mondeling zou waarschuwen dat hij van de taliban afkomstig was, ook al was verzoeker gehaast om naar het werk te gaan. Waar verzoeker vervolgens in het verzoekschrift uitlegt dat hij zich vragen stelde bij de tweede brief en deze aan zijn commandant gaf die op zijn beurt *“naar Kabul”* *“schreef”* en verzoeker vervolgens meedeelde dat *“hij zich geen zorgen hoefde te maken”* waardoor hij zijn werk bij de ALP voortzette, stelt de Raad vast dat dit niet strookt met zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CG. In dit verband kan in het gehoorverslag worden gelezen: *“[...] en hij zei me hij het ging meedelen aan het district huis toen hij dit meedeelde dan hebben de mensen van het district huis gezegd dat ze mij in deze situatie niet konden helpen omdat die brief is niet gekomen van 1 persoon maar tegen een groep taliban die we al jaren bevechten”* (gehoorverslag CG, p. 25). Hieruit volgt dus allerminst dat verzoekers commandant hem zou hebben gerustgesteld. Integendeel blijkt dat werd aangegeven dat verzoeker niet tegen de dreiging kon worden beschermd door de voormalige Afghaanse overheid. Dit doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Voor wat betreft motief B. (2.) tracht verzoeker het feit dat hij bij de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat de taliban na zijn vertrek zijn ouderlijke woning tot tweemaal toe bezochten, te verschonen door erop te wijzen dat het DVZ-interview kort van aard is en hem niet de gelegenheid geeft in detail te treden. Hij vervolgt dat hij het daarom belangrijker achtte om zijn werk bij de ALP en de ontvangen dreigbrieven te vermelden omdat hij wist dat hij tijdens het gehoor bij het CG meer in detail zou kunnen treden. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt kan van verzoeker worden verwacht dat hij, hoewel het slechts een kort interview betrof, minstens enige indicatie had gegeven van dergelijke bedreigingen. Het betreft immers kernelementen waarop zijn vrees voor de taliban bij terugkeer steunt. Hoewel het DVZ-interview een korter interview betreft, zoals verzoeker aangeeft, werd hem wel degelijk de mogelijkheid geboden om de belangrijke elementen van zijn relaas uiteen te zetten. Zo kan in de voorbereidende vragenlijst voor het CG worden gelezen dat verzoeker de kans werd gegeven nog zaken toe te voegen aan de door hem eerder uiteengezette problemen op het einde van het interview, waarop verzoeker aangaf niets te willen toevoegen (punt 8). Het gegeven dat hij tijdens het gehoor bij het CG meer in detail kan treden kan bezwaarlijk als verklaring worden gebruikt door verzoeker waarom hij bij de DVZ helemaal geen gewag heeft gemaakt van belangrijke kernelementen zoals de twee huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan waardoor zijn familie zich genoodzaakt

zag te verhuizen naar een ander dorp (gehoorverslag CG, p. 26). Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat hij twee huisbezoeken van de taliban onvermeld heeft gelaten bij de DVZ niet kan worden betrokken in de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoekers kritiek op de motieven kan niet gevolgd worden en de Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielaas geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In de aanvullende nota wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In het verzoekschrift brengt verzoeker helemaal niets in tegen de bovenvermelde geciteerde afwegingen van het CG in de bestreden beslissing.

Aan het verzoekschrift wordt wel een stuk 3 gehecht met als titel; *“krantartikel dat de verzoeker wenst neer te leggen, dat de mensen die terugkeren naar Afghanistan door de taliban gearresteerd worden”*. Dit stuk is opgesteld in een voor de Raad niet toegankelijke taal en is niet voorzien van een eensluidende vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de Raad er geen kennis van kan nemen van en dus geen rekening kan houden met de inhoud ervan zoals ter terechtzitting werd uiteengezet. De verzoekende partij brengt hiertegen ter terechtzitting niets in.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij in een restaurant werkt, is ingeschreven voor Nederlandse les, soms een alfabetiseringscursus volgt in het opvangcentrum en in zijn vrije tijd wandelt, loopt en naar de fitness gaat. Hij wijst er verder op dat er in Afghanistan geen school of universiteit is, dat hij aldaar zelf zijn kapsel niet mag bepalen en dat hij zal verplicht worden om drie keer per dag te bidden. Bij het CG legde verzoeker acht loonbrieven voor waaruit blijkt dat hij maandelijks een aantal dagen als arbeider heeft gewerkt voor een restaurant van september 2023 tot november 2023, in augustus 2023 evenals in maart en mei 2024. Voor het overige legt hij geen documenten voor.

Verzoeker is een tijdje aan de slag geweest, wat lovenswaardig is. Maar dit en wat ter terechtzitting wordt verklaard, kan er bezwaarlijk op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten drie of vier dagen na de machtsovername (augustus 2021), toen hij bijna 24 jaar oud was op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam in november 2022 in België toe en verblijft hier afgerond 3 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerend in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afgaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft voorts tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met familie in Afghanistan: *“Soms bel ik hun”* waarbij verzoeker bij het CG verklaarde dat het laatste contact dateerde van *“[o]ngeveer 18-20 dagen geleden”* (gehoorverslag CG, p. 9-10). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dit en verklaart hij dat het laatste contact dateert van *“eergisteren”*. Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond (cf. punt 3.1.1.).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *"Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid."*

Dit wordt in de aanvullende nota bevestigd.

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Verzoeker brengt helemaal niets aan in het verzoekschrift dat tot een andere beoordeling kan leiden.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken. Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Immers blijkt uit de aangereikte informatie van verweerder globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara’s. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De

significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA "Afghanistan Country Focus" van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

Verzoeker brengt helemaal geen informatie aan in het verzoekschrift die leidt tot een ander oordeel.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou geschonden hebben of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA